

עפ"ת (חיפה) 22303-05-24 - בר-בורך מסיקה נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 22303-05-24 - בר-בורך מסיקה נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 22303-05-24

בר-בורך מסיקה

נגד

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות מחוז חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[29.10.2024]

כבוד השופט אינאס סלאמה

ע"י ב"כ עוה"ד חגי פונדק ואח'

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה בהמ"ש 3117-02-24, מיום 27.3.2024, במסגרתה דחה בית המשפט קמא את בקשתו של המערער להארכת מועד להישפט, בגין הודעת תשלום קנס מס' 90525178233 (להלן גם: "הדו"ח") שעניינה עבירת מהירות מיום 23.9.2022.
2. בבקשה להארכת המועד שהגיש המערער לבית המשפט קמא נטען, כי המערער גילה על אודות הדו"ח רק לאחר שנעצר לביקורת שגרית ביום 31.1.2024 (ואף נפסל מנהלית למשך 30 ימים), "ובמעמד זה נאמר לו כי רישונו בהתלייה וכי עליו לגשת למשרד הרישוי על מנת לברר מדוע". מיד לאחר מכן, פנה המערער לבא כוחו, ובעקבות פנייה למשטרה גילה אודות הדו"ח, יחד עם דו"ח נוסף, שלטענתו מעולם לא קיבל. זאת ועוד, בבדיקה במרכז לגביית קנסות הוברר, כי הדו"ח לא שולם. המערער טען עוד, כי רכבו "נמצא בחזקתו ובאחריותו של האדון יוסף יאלאו...", "ש"תצהיר הסבה" שלו צורף לבקשה.
3. בהחלטתו, כאמור, דחה בית המשפט קמא את הבקשה. נקבע, כי שעה שהדו"ח נשלח למערער בדואר רשום, אשר חזר בציון "לא נדרש", ובשים לב לחזקה שבדין, הרי שגם בהעדר חתימה על אישור מסירה "מדובר בהמצאה כדיון". משהמערער לא הוכיח כי לא קיבל את הדואר מסיבות שאינן תלויות בו, הרי שלא עלה בידו להפריך את חזקת המסירה. עוד קבע בית המשפט קמא, כי לא מתקיים חשש לעיוות דין.
4. המערער מאן להשלים עם החלטת בית המשפט קמא. בהודעת הערעור חזר המערער על טענותיו וציין, בין היתר, כי בית המשפט קמא שגה משלא קבע דיון במעמד הצדדים; כי הותרת ההרשעה על כנה, כאשר נשללה מהמערער הזכות להישפט על דו"ח שלא קיבל לידי, גורמת לעיוות דין; וכי בית המשפט קמא לא נתן דעתו לכך שהמאשימה לא הגיבה לבקשה.

5. בדיון לפניי, הודה הסנגור כי יש למערער "קושי עם אישור המסירה שהצגנו, לא עברו שנתיים ואולי נצליח לקבל יותר נתונים מהדואר ככל ולא יעלה הדבר בידנו נשקול למחוק את הערעור".
- המשיבה התנגדה לדחיית הדיון וציינה, כי ב"כ המערער "היה צריך לבצע את הבדיקה הזו זמן רב קודם לערעור". יתרה מכך, נטען, כי למערער מספר גרסאות כשבין היתר טען בתצהיר כי ידע על הדו"ח כבר ביום 22.12.2023 ורק ביום 23.2.2024 פנה לבית המשפט. על כן, גם בהעדר אישור מסירה אין מקום לקבלת הערעור.
- הסנגור ביקש כי תינתן לו שהות על מנת לבחון את הדברים שהעלה ב"כ המשיבה בדיון, ועל מנת "למצות את הבדיקות" באשר לדו"ח ולתהליך המסירה. בסופו של דבר נעתרתי לבקשת הסנגור וקבעתי דיון נוסף לפניי.
6. בדיון הנוסף, הופיע בהעברה סניגור אחר שטען, כי המערער "ניגש פיזית לדואר ישראל" אך נמסר לו שמאחר ואישור המסירה "ישן מאוד, הם לא יכולים ליתן לו תשובות". אף שמדובר בדחייה שנייה, אפשרתי למערער להודיע בכתב מה עמדתו הסופית באשר לניהול ההליך. לציין, כי בדיון טען הסנגור, שהכתובת המופיעה באישור המסירה "היא כתובתו הישנה" של המערער, "ממנה עבר מזמן, אך לא העביר את הכתובת במשרד הפנים..." (ההדגשה - לא במקור).
7. בהודעה מאוחרת בכתב, הודיע ב"כ המערער, כי למעשה המערער עומד על הערעור, וכי הוא עותר לקבלתו, תוך ששב והעלה את סוגיית עיוות הדין אשר ייגרם למערער, כאשר קיים תצהיר נהג בפועל, ומאחר והדו"ח מעולם לא התקבל בידי המערער. להודעה צורפה תשובה של דואר ישראל לפניית המערער, בה נאמר, כי "מאחר ודבר הדואר נשלח לפני למעלה מ 18 חודשים", אין אפשרות לבחון את בקשתו.
8. המשיבה התייחסה להודעת המערער, ועתרה לדחיית הערעור, תוך שהפנתה לשיהוי הניכר בפנייה של המערער לבית המשפט; לסתירות בגרסת המערער, אשר טען כי נודע לו על הדו"ח במועד מוקדם יותר; ולכך כי בדיון האחרון אישר ב"כ המערער כי הנ"ל לא עדכן את כתובתו החדשה במשרד הפנים, כך שאין לו להלין אלא על עתמו. דיון והכרעה
9. לאחר שנתתי דעתי להודעת הערעור על נספחיה ולטענות הצדדים, לרבות בהודעות בכתב שהגישו, ולאחר שעיניתי בתיק של בית המשפט קמא, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.
10. אין חולק על כי קיים בענייננו אישור מסירה לפיו דבר הדואר לא נדרש. אין גם חולק, כי עד לפנייה לדואר בעקבות הדיון השני לפניי (פנייה מיום 19.9.2024), המערער לא עשה דבר כדי לנסות לסתור את חזקת המסירה ולהוכיח כי העדר המסירה לא נבע מסיבות התלויות בו. יתרה מכך, בדיון הנוסף בפניי התברר, כי המערער לא עדכן את כתובתו במשרד הפנים, משמע, שהדואר נשלח לכתובת הרשומה הידועה של המערער באותה העת, ולכן אי קבלת הדואר על ידו הינה תוצאה ישירה של מחדלו מלעדכן את כתובתו. רוצה לומר - הדואר לא התקבל אצל המערער מסיבות ה"תלויות בו" (כלשונה של תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974). ראו והשוו, רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (10.2.2015) (להלן: "עניין סמארה").
11. זאת ועוד, בבקשה שהוגשה לבית המשפט קמא, טען המערער בתצהירו (סעיף 3), כי ביום 22.12.2023 נעצר "לביקורת שגריתית", ואז נמסר לו שרישיונו בהתלייה. דא עקא, שהמערער פנה לבית המשפט רק בחלוף חודשיים. בנסיבות תיק זה, מדובר בשיהוי שפועל לרעת המערער.
12. הנה אפוא, המחדל של המערער שנמנע מבירור על אודות תהליך המסירה בזמן אמת, לכל הפחות בעת שלטענתו נודע לו לראשונה על הדו"ח, יחד עם השיהוי בפנייה לבית המשפט, מחייבים דחיית הערעור.
13. לא זו אף זו, לא די בטענה כי אחר נהג ברכבו של המערער על מנת להביא אוטומטית לפתיחת השערים ולמחילה על המחדלים. זאת, במיוחד שעה שתצהיר הנהג "בפועל" הוא תצהיר לקוני שלא מפרט באיזה נסיבות הרכב היה ברשותו, וכיצד הוא זוכר זאת בחלוף כשנה וחצי. אי הפירוט בתצהיר, עומד בעוכרי הטענה (ראו עניין סמארה, פסקה 10).
- להשלמת התמונה ולמעלה מהצורך אציין, כי העובדה שהמאשימה לא הגיבה לבקשה בבית המשפט קמא, אין בה בנסיבות תיק זה כדי להועיל למערער, שכן אף ללא התגובה, קביעותיו של בית המשפט קמא מבוססות ובדין יסודן.
14. השורה התחתונה מכל האמור היא, שדין הערעור להידחות. מזכירות בית המשפט תשלח פסק דין זה לצדדים, כמקובל. ניתן היום, כ"ז תשרי תשפ"ה, 29 אוקטובר 2024, בהעדר הצדדים (בהסכמה).